

Átadták a színikritikusok díjait

Tegnap délután a Fészek művészklubban átadták a színikritikusok nyílt szavazása alapján odaítélt díjakat.

Az 1989–90-es évad legjobb magyar drámájának **Eörsi István** *Interjú* című műve bizonyult. A legjobb rendezés díját **Ascher Tamás** kapta, a Katona József Színházban **Csehov Platonov** című drámája színreviteléért. A legjobb női alakítás díját a Radnóti Színházban **Anna**

Karenina pályaudvar című előadásában nyújtott alakításáért **Takács Katalinnak** ítélték. **Gábor Miklós** kapta a legjobb férfi alakítás díját az *Interjúban* nyújtott teljesítményéért. Ketten kapták meg a legjobb női epizódalakítás díját: **Törőcsik Mari** a József Attila Színházban **Schwajda György Csoda** című darabjában nyújtott alakításáért, **Eszenyi Enikő** pe-

dig a Vígszínház **Koldusopera** és **Fekete Péter** című darabjaiban játszott szerepeiért. A legjobb díszlet díjával a Katona József Színház **Platonov** előadásához tervezett színpadképekért **Antal Csabát** jutalmazták. Több darabhoz készült terveieért — immár sokadszor — **Shakács Györgyi** kapta a legjobb jelmez díját. Különdíjat kapott a **Ruszt József** vezette **Független Színpad**.

Bár a színikritikusok szavazatai elég nagy szóródást mutatnak, a végeredmény mégis majdnem előre kiszámítható volt. Ugyanis a súlyos anyagi és művészi gondoktól szinte szétszaggatott évből alig néhány valóban kiemelkedő produkciót lehetett említeni. Hogy a díjak többsége mindössze két előadásra jutott, és hogy a többségi elv alapján odaítélt díjak sorában vezető, nagy színházaink neve, közül többnek a művészei nem találhatók, megint csak színházi közállapotainkra jellemző. Mint ahogyan az is figyelmet érdemel, hogy az éveken át mindig valamilyen díjra érdemesített kaposváriak vagy szolno-

kiak sem szerepelnek most a jutalmazottak listáján.

Okokat lehet keresni és találni, magyarázatokat is. De ami talán a legfontosabb: egy átmeneti időszak kellős közepén tartunk, s ennek az időszaknak a konfliktusai, problémái, alig feloldható ellentmondásai közepette kell dolgoznia a színháznak is, nyilván nem függetlenül mindattól, ami körülötte van, történi, végbemegy. Aligha várható, hogy ilyen időkben a színházban sokkal több vitathatatlanság érteke szülessen, mint a társadalomban, a politikában.